

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010655
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816010655.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému F. G., nar. X.X.XXXX v E., trvale bytom P., K. XXX/XXX, okres K., trestne stíhanému pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, c/ Tr.zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 125/2016 Z.z. (ďalej Tr.zák.) v spojení s § 138 písm. b/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. októbra 2017, prejednal odvolanie obžalovaného F. G. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/165/2016 zo dňa 16. marca 2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr.por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr.por. sa vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 16.3.2017, sp.zn. 2T/165/2016 bol obžalovaný F. G. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, c/ Tr.zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 125/2016 Z.z. (ďalej Tr.zák.) v spojení s § 138 písm. b/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna F. G., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. 17Cop 139/2013-140 zo dňa 12. 03. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03. 06. 2014, bol zaviazaný platiť matke syna S. Z. výživné 75,-eur mesačne, a to do 15-teho dňa v mesiaci, pričom rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 7C 330/2015 zo dňa 06. 12. 2016, právoplatným dňa 01. 02. 2017 bola s účinnosťou od 19. októbra 2015 zvýšená vyživovacia povinnosť na sumu 125,- euro, ktorú sumu bol zaviazaný platiť F. G., nar. XX. XX. XXXX k jeho rukám mesačne vždy vopred, najneskôr do 15-teho dňa kalendárneho mesiaca, plneniu tejto povinnosti sa v P., okres K. vyhýbal od 16. 09. 2013 do 16. 03. 2017 tým, že v tomto období sa zamestnal a mal príjem, od 15. 10. 2013 do 08. 04. 2014 bol práceneschopný, avšak počas práceneschopnosti nebral lieky tak, ako mal doporučené lekárom, čo tiež malo vplyv na dĺžku práceneschopnosti, jeden zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer pre jeho nezáujem o prácu, nedodržiavanie pracovnej doby, nespoľahlivosť, pričom keby bol v tom období zamestnaný, riadne pracoval a bol by naďalej zamestnaný, mohol vyživovaciu povinnosť riadne plniť, na úrade práce sa zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie až dňa 28. 04. 2014, pričom dňom 16. 02. 2015 bol vyradený pre nespokojnosť, znova sa zaevidoval až dňa 31. 08. 2015, avšak nemal skutočný záujem o prácu, pretože hoci mal úrad práce ponúkol zamestnanie vo firme U. O. I. a zúčastnil sa výberového konania, ponúknuté zamestnanie odmietol s tým, že nemá zabezpečenú dopravu do O. I., čo nebola pravda, poškodenej S. Z. zaplatil od 16. 09. 2013 do 13. 01. 2014 58,-eur a za toto obdobie jej zostal dlhovať 167,-eur a synovi F. G. ml. zaplatil v období od 13. 01. 2014 do 16. 03. 2017 447,87,-eur a za toto obdobie zostal dlhovať 3 198,84,-eur, pričom dňa 14. 01. 2013 bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia

slobody, uloženého za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr zák. vo veci Okresného súdu Prievidza č. 2T 301/2010.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu odňatia slobody 30 mesiacov, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil nasledovne:

„1. Nie je pravdou, že sa obžalovaný úmyselne vyhýbal plneniu vyživovacej povinnosti, ktorú má voči svojmu synovi F. G., nar. XX.X.XXXX na základe Zákona o rodine, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. 17Cop 139/2013 zo dňa 12.4.2014 vo výške 75,- € a rozsudku Okresného súdu Prievidza č. 7T 330/2015 zo dňa 6.12.2016, kedy bola s účinnosťou od 19.10.2015 zvýšená vyživovacia povinnosť na sumu 125,- € od 16.9.2013 do 8.11.2016 tým, že v tomto období sa zamestnal a mal príjem, od 15.10.2013 do 8.4.2014 bol práceneschopný, avšak počas práceneschopnosti nebral lieky tak, ako mal doporučené lekárom, čo malo vplyv na dĺžku jeho práceneschopnosti, jeden zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer pre jeho nezáujem o prácu, nedodržiavanie pracovnej doby a nespoľahlivosť. Dňa 16.2.2015 bol obžalovaný vyradený pre nespokojnosť z evidencie uchádzačov o zamestnanie na príslušnom úrade práce, znovu sa zaevidoval až dňa 31.8.2015, avšak nemal záujem o prácu, pretože neprijal ponúkanú prácu v spoločnosti U., O. I. z dôvodu, že nemá zabezpečenú dopravu do O. I. nemal vôbec záujem sa zamestnať u žiadnej spoločnosti.

Obžalovaný nebral lieky iba z toho dôvodu, že nemal na to dostatočné finančné prostriedky a musel si vybrať medzi vynaložením finančných prostriedkov na lieky alebo základné potraviny na obživu.

Obžalovaný pre svoje pretrvávajúce a opakujúce sa zdravotné ťažkosti a nepriaznivý zdravotný stav musel absolvovať niekoľko ošetrení a vyšetrení a bolo mu doporučené aj rádiologické vyšetrenie na poliklinike v Trenčíne.

Obžalovaný si veľmi želal, aby sa jeho zdravotný stav zlepšil natoľko, aby bola ukončená jeho práceneschopnosť a následne by sa mohol zamestnať a začať platiť výživné na svoje dieťa. Obžalovaný by veľmi rád splatil matke maloletého aj dlžnú sumu na výživnom, a to v dohodnutých splátkach ihneď ako mu to bude umožňovať jeho zdravotný stav a finančná situácia.

Pracovný pomer u zamestnávateľa W. P. sa neskončil z dôvodu nezájmu obžalovaného o prácu alebo jeho nespoľahlivosti. S touto spoločnosťou mal obžalovaný uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu určitú do 31.12.2013 a teda jeho pracovný pomer u tejto spoločnosti skončil uplynutím doby, na ktorú bola pracovná zmluva uzatvorená a to po ukončení práceneschopnosti dňa 8.4.2014.

Pracovné hodnotenie p. U. sa nezakladá na pravde, nakoľko obžalovaný chodil do práce riadne a načas, dodržiaval pracovnú dobu a plnil si svoje pracovné povinnosti, čo môžu dosvedčiť všetci vtedajší spolupracovníci obžalovaného, ktorých obžalovaný navrhoval predvolať ako svedkov v tomto konaní, ale vyšetrovateľ nemal záujem o ich vypočutie.

Obžalovaný dňa 16.2.2015 bol na úrade práce uchádzať sa o prácu a to v čase medzi 8.00 až 9.30 hod. a potom išiel pracovať na Obecny úrad P. do 14.00 hod. O tom, že sa uchádzal o zamestnanie má obvinený aj príslušné potvrdenie.

V spoločnosti U., O. I. bol obžalovaný zamestnaný už 3 mesiace predtým, ako mu bola ponúknutá táto práca na úrade práce a vtedy sa u tejto spoločnosti zamestnal z vlastnej iniciatívy. Už vtedy obžalovanému v súvislosti s dochádzkou vznikol problém, ale nie s dochádzkou do práce, ale z práce z poobednej zmeny, kedy obžalovaný nemal vôbec žiadny spoj do miesta svojho bydliska preto aj túto prácu nemohol naďalej vykonávať a z tohto istého dôvodu aj musel odmietnuť neskôr ponúkanú prácu u tejto spoločnosti.

Obžalovaný sa navyše zúčastnil aj pohovoru do zamestnania v spoločnosti N., O. I., kde mal dopravu do zamestnania zabezpečenú, ale táto spoločnosť s obžalovaným pracovnú zmluvu aj napriek jeho veľkému záujmu neuzavrela.

Obžalovaný rozposlal svoj životopis do viacerých spoločností so žiadosťami o prácu. Niektoré spoločnosti s obžalovaným pracovnú zmluvu neuzatvorili pre vek obžalovaného a niektoré spoločnosti obžalovanému oznámili, že ho budú kontaktovať až na začiatku roku 2017.

Obžalovaný dňa 21.2.2017 uzatvoril pracovnú zmluvu so spoločnosťou M. K. D. N. s.r.o. Pracovný pomer sa skončil dňa 12.5.2017 a to v skúšobnej dobe, kedy bol pracovný pomer rozviazaný nielen s obžalovaným, ale so všetkými zamestnancami v skúšobnej dobe.

Obžalovaný si okamžite začal hľadať nové zamestnanie a zúčastnil sa viacerých pracovných pohovorov. Na pracovnom pohovore dňa 23.5.2017 mu bola prisľúbená práca a to od 29.5.2017. Pracovnú zmluvu doloží obvinený dodatočne, nakoľko keby obvinený čakal na pracovnú zmluvu, uplynula by mu lehota na podanie odvolania.

Obžalovaný okamžite ako sa zamestnal a mal nejaký príjem zaplatil aj výživné za mesiac marec, apríl a máj 2017 na potvrdenie čoho aj prikladá kópie poštových poukážok o zaplatení výživného na svojho syna za posledné 3 mesiace.

Obžalovaný je podielovým spoluvlastníkom viacerých nehnuteľností - ornej pôdy, trvalých trávnych porastov a lesných pozemkov v katastrálnom území H., pričom hodnota jeho spoluvlastníckeho podielu je vo výške viac ako 4.400,- eur. Tieto pozemky obvinený už v minulosti chcel predať a uhradiť tak svoj dlh na výživnom. Toto sa mu však nepodarilo uskutočniť a v súčasnej dobe je na týchto nehnuteľnostiach zriadené exekučné záložné právo a predmetné nehnuteľnosti budú predmetom dražby.

Z hore uvedených skutočností teda jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd vydal napadnutý rozsudok na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý následne nesprávne právne vyhodnotil. Súd vôbec neprihliadol na tvrdenie a obranu obžalovaného a túto ani nepreveril. Prvostupňový súd nezisťoval, a ani nezistil, či v čase, v ktorom pracoval mal aj iné vyživovacie povinnosti, a či si tieto plnil. Prvostupňový súd nepreveril žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili v prospech obžalovaného. V rámci dokazovania sa prvostupňový súd sústredil iba na preukázanie viny obžalovaného, predovšetkým na preukázanie objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Konajúci súd nevykonal dokazovanie ohľadne preukázania naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Subjektívna stránka spáchaného prečinu zanedbania povinnej výživy nemôže byť preukázaná tým, že obžalovaný mal záujem na predĺžovaní doby práceneschopnosti preto, že nebral predpísané lieky, pretože obžalovaný preukázal, že na ich zakúpenie nemal dostatok finančných prostriedkov. Obžalovaný tak isto preukázal, že nikdy neodmietol ponúkanú prácu bezdôvodne. Obžalovaný nemohol prijať prácu mimo svojho bydliska bez toho, aby mal zabezpečenú dopravu do práce a z práce. Zároveň súd nevyhodnotil výšku príjmov obžalovaného v čase od 16.9.2013 do 16.3.2017 z hľadiska možnosti a schopnosti platenia výživného na syna F. G. s prihliadnutím na ďalšie vyživovacie povinnosti obžalovaného a na životné minimum, ktoré obžalovaný potreboval preto, aby mohol žiť a pracovať.

Prvostupňový súd sa uspokojil s tvrdením matky syna F. G. a aj samotného syna v tom smere, že obžalovaný neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť, pričom však vôbec neskúmal vzťah syna F. G. k svojmu otcovi, čo je tiež podstatné pri posúdení preukázania subjektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy. Podľa vyjadrenia obžalovaného, jeho syn nemá záujem o žiaden kontakt so svojím otcom, má iba záujem na tom, aby mu otec platil výživné bez ohľadu na to, či má alebo nemá finančné prostriedky, a následne má záujem iba na tom, aby bol jeho otec potrestaný. To však nie je v poriadku, pretože účelom ustanovenia § 207 Trestného zákona je predovšetkým zabezpečenie platenia výživného pre deti, či už sú maloleté alebo plnoleté, nie je účelom zákona trest, a už vôbec nie trest odňatia slobody, pretože v súčasnej dobe odsúdený nebude počas výkonu trestu pracovať a svojmu synovi tak nebude môcť prispievať na jeho výživu. Z tohto pohľadu však prvostupňový súd konanie obžalovaného neposudzoval, a ani nevyhodnotil. Obžalovaný okrem toho, že namieta, že prvostupňový súd nedostatočne zistil všetky skutočnosti svedčiace v prospech obžalovaného a sústredil sa len na preukázanie skutočností v neprospech obžalovaného, namieta aj správnosť právneho posúdenia konania obžalovaného.

V tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 7, 10, 11, 14 Trestného poriadku, ktoré boli v rámci trestného konania porušené, v dôsledku čoho bolo zmarené právo obžalovaného na spravodlivý proces. Obžalovaný ďalej uvádza, že prvostupňový súd ho uznal vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy, podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b), c) Trestného zákona, pričom kvalifikácia v zmysle § 207 nebola preukázaná, ako nebola preukázaná ani spojitosť s ustanovením § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože prvostupňový súd sa zameril iba na prirážajúce okolnosti bez toho, aby posudzoval a aplikoval aj poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. b), c), h), l) Trestného zákona.

Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo preto aj prvostupňovým súdom uložený neprimerane vysoký trest, a to trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov s tým, že obžalovaný bol pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V čase prejednávania sporu bol obžalovaný riadne zamestnaný, a preto mal vytvorené podmienky k plneniu si svojej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k synovi F. G.. Uložením trestu odňatia slobody nepodmienečne však bola samotným súdom zmarená možnosť obžalovaného prispievať na výživu svojho syna. Z tohto dôvodu bol obžalovanému uložený trest v rozpore s ustanovením § 34 ods. 3,4 Trestného zákona.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti, preto obvinený navrhuje napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č. 2T/165/2016 zo dňa 16.3.2017 zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr.por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania obžalovaného a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť výroku o vine, obžalovaný nielen v dôvodoch odvolania namietal nesprávnosť skutkových záverov okresného súdu najmä vo vzťahu k preukázaniu subjektívnej stránky žalovaného trestného činu.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd zistil neplnenie si vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného v období od 16.9.2013 do 16.3.2017. V dobe od 16.9.2013 do 18.10.2015 mal obžalovaný prispievať na výživné sumou 75,- eur mesačne a v dobe od 19.10.2015 do 16.3.2017 mal obžalovaný prispievať sumou 125,- eur mesačne. Okresný súd ďalej podľa obsahu skutkovej vety výrokovej časti rozsudku ustálil, že obžalovaný za obdobie od 16.9.2013 do 13.12.2014 zaplatil výživné v celkovej výške 58 eur, za toto obdobie zostal dlhovať 167, eur a za obdobie od 13.1.2014 do 16.3.2017 zaplatil výživné vo výške 447,87 eur, pričom za toto obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 3.198,84 eur. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú úvahy okresného súdu, akým spôsobom okresný súd ustálil výšku dlhu obžalovaného na výživnom.

Na základe matematickej kontroly správnosti určenia dlhu na výživnom vychádzajúc z údajov v skutkovej vete napadnutého rozsudku možno ustáliť, že obžalovaný mal zaplatiť výživné vo výške 75,- eur

mesačne v období od 16.9.2013 do 18.10.2015 v celkovej výške 1.875,- eur (25 mesiacov x 75,- eur). V období od 19.10 do 16.3.2017 mal zaplatiť výživné vo výške 125,- eur mesačne v celkovej výške 2.125,- eur (17 mesiacov x 125,- eur). Celkove podľa znenia skutkovej vety napadnutého rozsudku mal teda obžalovaný zaplatiť za obdobie od 16.9.2013 do 16.3.2017 sumu 4.000,- eur. Ak sa od tejto sumy odpočíta okresným súdom ustálená celková suma obžalovaným zaplateného výživného vo výške 505,87 eur (58 + 447,87 eur), výsledkom je suma 3.494,13 eur, ktorá suma nekorešponduje so sumou 3.365,84 eur (167 + 3.198,84), ustálenou okresným súdom v skutkovej vete výrokovvej časti napadnutého rozsudku ako dlh obžalovaného na výživnom za obdobie od 16.9.2013 do 16.3.2017. S poukazom na uvedené a vzhľadom na absenciu úvah okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, akým spôsobom vypočítal dlh obžalovaného na výživnom, je podľa názoru odvolacieho súdu nepreskúmateľná správnosť uvedených rozhodných skutkových zistení okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd pri svojom rozhodovaní prihliadal už na nové rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 6.12.2016, sp. zn. 7C/330/2015, právoplatné dňa 1.2.2017, vykonateľné vo výroku o zvýšení výživného dňa 16.2.2017 a vo výroku o povolení splátok zameškaného výživného dňa 16.3.2017. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nie je vôbec zrejmé, akým spôsobom mal okresný súd prihliadať na vyššie uvedené rozhodnutie. Z právoplatnosti a vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného vyplýva, že v jeho prípade mu na základe rozhodnutia súdu vznikla právna povinnosť platiť výživné vo výške 125,- eur mesačne až vo februári 2017 a právna povinnosť zaplatiť dlh na výživnom splátkami až v marci 2017 (viď znenie výroku o povolení splatiť dlh na výživnom v splátkach). Keďže okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, akým konkrétnym spôsobom prihliadal na existenciu rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 6.12.2016, sp. zn. 7C/330/2015, vzhľadom na okresným súdom ustálenú výšku dlžného výživného v skutkovej vete napadnutého rozsudku nie je možné posúdiť, či okresný súd správne a v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom postupoval pri posudzovaní výšky vyživovacej povinnosti obžalovaného v rozhodnom období.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa okresný súd nedôsledne vyporiadal aj s obranou obžalovaného, prezentovanou počas konania, ako aj v dôvodoch svojho odvolania.

Pokiaľ ide o záver okresného súdu, že obžalovaný vedome zneužíval práceneschopnosť, čo má preukazovať lekárska správa MUDr. K., tento záver považuje odvolací súd za predčasný. Z lekárskej správy MUDr. K. nie je vôbec zrejmé, z akých dôvodov bola u obžalovaného stanovená práceneschopnosť od 15.10.2013 do 1.4.2014 (päť a pol mesiaca), aké konkrétne lieky mu boli predpísané a keďže sa obžalovaný bránil, že nemal peniaze na ich úhradu, v správe absentuje, či existujú lieky s účinnou látkou bez doplatku. V správe absentuje, na aké konkrétne termíny kontrol sa obžalovaný nemal dostavovať a či svojim podpisom potvrdil informovanosť o určenom termíne kontroly, na ktorý sa nemal dostaviť. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že potvrdenie o práceneschopnosti je verejná listina, vystavená ošetroujúcim lekárom na to zákonom oprávneným a potvrdzujúca, že zdravotný stav dotknutej osobe znemožňuje vykonávať prácu. Ak teda ošetrojúca lekárka takéto potvrdenie o práceneschopnosti vystavila, kontradiktórne vyznieva jej názor v správe, podľa ktorého celé jej to pripadalo, „ako keby šlo len o dĺžku PN a nie o riešenie jeho zdravia“. Vzhľadom na uvedenú protirečivosť a vzhľadom na to, že k uvedenej odbornej otázke nebolo vykonané žiadne dokazovanie, je záver okresného súdu o vedomom zneužívaní práceneschopnosti zo strany obžalovaného nevyhnutné považovať za minimálne predčasný a riadne neodôvodnený.

V súvislosti s uvedenou práceneschopnosťou obžalovaného nie je tiež z odôvodnenia napadnutého rozsudku jasné, ako sa okresný súd z hľadiska zavinenia obžalovaného vyporiadal s otázkou, že uvedená práceneschopnosť len predĺžila (kvôli plynutiu ochrannej doby z dôvodu práceneschopnosti) trvanie pracovného pomeru obžalovaného v W. s. r. o., keďže, podľa správy tohto zamestnávateľa bol tento pracovný pomer uzavretý na dobu určitú, do 31.12.2013.

Podľa názoru odvolacieho súdu z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je tiež zrejmé, na základe akých konkrétnych dôkazov okresný súd dospel k záveru, že viacerí zamestnávateľia neboli spokojní s prácou obžalovaného, vo viacerých prípadoch nakoniec odmietol prácu, ktorá mu bola ponúknutá. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa pritom uvádza, že jedine v správe W. s. r. o. sa uvádza tvrdenie o nespokojnosti s prácou obžalovaného a jedine v správe firmy N., s. r. o. sa uvádza, že obžalovaný odmietol podpísať nie pracovnú zmluvu, ale len dohodu o pracovnej činnosti (rozdiel medzi pracovnou zmluvou a dohodou o pracovnej činnosti - viď Zákonník práce). Z uvedených dôvodov odvolací súd

dospel k záveru, že vyššie uvedený záver okresného súdu nie je odôvodnený v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por.

Za nelogický považuje odvolací súd aj záver okresného súdu o nedôvodnom odmietnutí práce obžalovaným vo firme U. O. I. s odôvodnením, že obžalovaný mal k dispozícii autobusový spoj na každú zmenu. Obžalovaný sa pritom bránil, že nemal spoj z popoludňajšej zmeny domov (teda vo večerných hodinách z O. I. do P.). Preto zoznam spojov z P. do O. I., na ktorý poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, nemôže byť žiadnym prípadom rozhodným pre logické vyvrátenie uvedenej obrany obžalovaného.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok trpí chybami pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, preto, že sa okresný súd nevyporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v zmysle § 321 ods. 12 písm. b) Tr. por. a vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na ktorých objasnenie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Po vrátení veci bude nevyhnutné vec v potrebnom rozsahu prejednať za účelom odstránenia nezrovnalostí ohľadne dlžného výživného, objektívneho posúdenia spornej práceneschopnosti obžalovaného a dôsledne sa zaoberať návrhmi obžalovaného na doplnenie dokazovania, ako aj obranou obžalovaného, prezentovanou v dôvodoch jeho odvolania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.